

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 582/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou Gallo, s. r. o., Jilemnického 30, Martin, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Michala Galla, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co 328/2014-823 z 30. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júla 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“, v citáciách aj „odporcovia“), zastúpených Advokátskou kanceláriou Gallo, s. r. o.,

Jilemnického 30, Martin, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Michala Galla, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“, v citáciách aj „porušovateľ“) č. k. 15 Co 328/2014-823 z 30. apríla 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia boli žalovanými v konaní o zaplatenie sumy 993 347 Sk (32 973,08 €) vedenom Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 90/2001.

Okresný súd po troch čiastočných späťvzatiach žaloby rozhodol o zvyšku nároku v sume 1 500,33 € rozsudkom č. k. 10 C 90/2001-786 z 3. júla 2012 tak, že žalobu zamietol a o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (ďalej len „rozhodnutie okresného súdu“). Krajský súd rozsudkom č. k. 15 Co 267/2012-805 z 13. novembra 2013 rozhodnutie okresného súdu potvrdil (ďalej len „rozhodnutie krajského súdu“).

Okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia okresného súdu rozhodol o trovách konania uznesením č. k. 10 C 90/2001-810 zo 16. januára 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu o trovách“) podľa § 142 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) platného a účinného v čase rozhodovania krajského súdu tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Krajský súd na základe sťažovateľmi podaného odvolania napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu o trovách a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal.

Sťažovatelia namietajú, že krajský súd tým „že potvrdil uznesenie prvostupňového súdu o trovách konania, porušil právo sťažovateľov na súdnu ochranu chránenú čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Svojim postupom porušovateľ porušil aj základné právo sťažovateľov

na spravodlivý proces, zaručený čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Porušovateľ porušil aj zákaz diskriminácie, obsiahnutý v čl. 14 dohovoru, lebo všeobecné súdy poskytujú zvýšenú ochranu spotrebiteľov, zatiaľ čo uznesením o trovách konania a jeho potvrdením porušovateľom boli naopak sťažovatelia ako spotrebiteľia potrestaní za to, že sa bránili voči navrhovateľovi. Uznesenie porušovateľa 15 Co 328/2014-823 z 30. 4. 2014 porušuje aj čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.“

Na základe týchto skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Porušovateľ uznesením 15 Co 328/2014-823 zo dňa 30. 4. 2014 porušil práva sťažovateľov, zaručené

- čl. 20 ods. 1 Ústavy SR na ochranu vlastníctva

- čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 6 ods. 1 Dohovoru na spravodlivé prejednanie vecí

- čl. 14 Dohovoru o užívaní práv a slobôd bez diskriminácie

- čl. 47 ods. 2 Ústavy na právnu pomoc.

2. V zmysle §-u 56 ods. 2 zák. č. 38/93 Z. z. uznesenie porušovateľa 15 Co 328/2014-823 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovatelia si uplatňujú náklady právneho zastúpenia za 2 úkony právnej pomoci, právny zástupca je platiteľom DPH.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 214/2010).

Argumentácia sťažovateľov sa primárne odvíja od ich rozdielneho právneho názoru na rozsah predmetu konania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 10 C 90/2001. Kým všeobecné súdy vychádzali zo žalovanej sumy 993 347 Sk (32 973,08 €), sťažovatelia namietajú, že sa konanie (v podstatnej časti jeho trvania) viedlo len o zostatku v sume 293 992 Sk (9 758,75 €). Sťažovatelia v sťažnosti namietajú, že ak by všeobecné súdy prijali ich argumentáciu a vychádzali zo zostatku žalovanej sumy 293 992 Sk (9 758,75 €), zmenil by sa tak pomer ich úspechu v konaní v ich prospech, pretože suma 293 992 Sk (9 758,75 €) predstavuje časť, v ktorej boli sťažovatelia v konaní úspešní [v časti 45 199 Sk (1 500,33 €) bola žaloba voči nim zamietnutá a vo zvyšnej časti bola žaloba voči nim vzatá späť].

Sťažovatelia nesúhlasia s právnym názorom všeobecných súdov, že ich úspech v konaní bol v pomere 293 992 Sk (9 758,75 €) k 699 355 Sk (23 214,33 €). Všeobecné

súdy vychádzali zo skutočnosti, že v časti v sume 699 355 Sk (23 214,33 €) vzal žalobca návrh späť potom, čo si sťažovatelia túto časť záväzku voči nemu dobrovoľne splnili po začatí konania, preto bol žalobný návrh dôvodný a k zastaveniu konania v tejto časti došlo zavinením žalobcov.

Ťažiskom argumentácie sťažovateľov je skutočnosť, že k zastaveniu konania v časti, v ktorej boli neúspešní [699 355 Sk (23 214,33 €)], došlo krátko po začatí konania, kým k meritórnemu rozhodnutiu o zvyšku uplatneného nároku [v časti, v ktorej boli sťažovatelia úspešní v sume 293 992 Sk (9 758,75 €)] došlo až po jedenástich rokoch vedenia súdneho sporu.

Sťažovatelia namietajú porušenie označených práv tým, že krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie o trovách prvostupňového konania, ktorým nebola žiadnemu z účastníkov priznaná náhrada trov konania podľa § 142 ods. 2 OSP.

Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Sťažovatelia sa prostredníctvom svojich námietok snažia dosiahnuť iné právne posúdenie nároku na náhradu trov konania. Kritériom na priznanie nároku na náhradu trov konania podľa § 142 OSP je miera úspechu vo veci, ktorá sa zisťuje u navrhovateľa (žalobcu) aj u odporcu (žalovaného) a závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. V prípade účastníka konania, ktorý mal vo veci čiastočný úspech, prichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 142 ods. 2 alebo 3 OSP. Krajský súd svoje rozhodnutie v časti týkajúcej sa preskúmania aplikácie § 142 ods. 2 OSP v prvostupňovom konaní odôvodnil takto:

„Okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom č. k. 10 C 790/2001-486 zo dňa 3. júla 2012, ktorým zamietol návrh navrhovateľa o zaplatenie 1.500,33 Eur s príslušenstvom. Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal zaplatenia sumy 993.347,- Sk s príslušenstvom na základe nevyplatených vykonaných stavebných prác na hrubej stavbe rodinného domu odporcov 1/, 2/. V priebehu konania odporcovia uhradili

navrhovateľovi sumu 699.355,- Sk (7. decembra 2001 sumu 450.000,- Sk a dňa 26. 07. 2002 sumu 249.355,- Sk). Navrhovateľ v priebehu konania sa priklonil k cene diela vypočítaný v znaleckom posudkom [REDACTED] č. 2009/012 v sume 744.554,- Sk. Po odpočítaní odporcami uhradenej sumy rozdiel predstavoval 45.199,- Sk. Navrhovateľ nad rámec tejto sumy zobral svoj návrh späť a žiadal od odporcov zaplatenie 45.199,- Sk, t. j. 1.500,33 Eur. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 O. s. p. po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p. podľa ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Okresný súd vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pričom vychádzal zo skutočnosti, že pôvodne sa navrhovateľ domáhal zaplatenia sumy 993.347,- Sk, odporcovia uhradili navrhovateľovi sumu 699.355,- Sk, pričom v prevyšujúcej časti navrhovateľ v rozsahu 45.199,- Sk (1.500,33 Eur) nebol úspešný, nakoľko v tejto časti jeho návrh bol zamietnutý a v sume prevyšujúcej sumu 744.554,- Sk zobral návrh späť. Aj z uvedených skutočností vyplýva, že okresný súd správne rozhodol o náhrade trov konania, keď vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko z pôvodne uplatňovanej sumy 993.347,-Sk bol navrhovateľ úspešný v rozsahu 699.355,- Sk, pričom táto suma bola vyplatená odporcami 1/, 2/ po podaní návrhu na súd. Ani jeden z účastníkov konania tak nemal vo veci plný úspech ale len čiastočný, preto okresný súd mal možnosť rozhodnúť v zmysle § 142 ods. 2 O. s. p.

Odporcovia 1/, 2/ by v žiadnom prípade nemali právo na náhradu trov konania, nakoľko z ich strany suma 699.355,- Sk bola uhradená až po podaní návrhu na súd, z čoho vyplýva procesný záver, že navrhovateľ sa v tomto rozsahu domáhal svojho nároku oprávnene, a pokiaľ v tejto časti bol navrhovateľom vzatý návrh späť, k procesnému zavineniu zastavenia konania v tomto rozsahu došlo zavinením odporcov.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či napadnutým uznesením, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu o trovách, ktorým okresný súd žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal, boli porušené základné práva sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený

verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spravodlivosti.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z pohľadu ústavného súdu treba považovať za rozhodujúce, že krajský súd svoj právny názor primerane odôvodnil a pri aplikácii § 142 ods. 2 OSP nepostupoval arbitrárne, rešpektoval zmysel a účel uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Argumentácia krajského súdu nie je vnútorne rozporná, predstavuje tak jeden z možných spôsobov právneho posúdenia uvedeného skutkového stavu.

Ústavný súd zastáva názor, že argumentáciu krajského súdu možno považovať za dostatočnú a presvedčivú. Nemožno teda dospieť k záveru, podľa ktorého by napadnuté uznesenie malo byť arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Na uvedenom závere nič nemení okolnosť, že sťažovatelia sú iného názoru. Ich odlišný právny názor totiž nemôže sám osebe bez ďalšieho zakladať porušenie práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru.

Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže tak rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

Vo všeobecnosti platí, že pochybenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/08) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom

výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle alebo ak ústavný súd zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011). Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva žiadny z uvedených predpokladov signalizujúcich neústavnosť rozhodnutia. Sťažovatelia, ktorí mali v konaní čiastočný úspech, sa dovolávajú pre seba priaznivejšieho rozhodnutia, avšak bez relevantnej ústavnoprávnej argumentácie. Keďže krajský súd sa zaoberal ich podstatným argumentom, že boli čiastočne v konaní úspešní, pričom napadnuté uznesenie zrozumiteľne odôvodnil, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do jeho rozhodovacej kompetencie vychádzajúcej zo zákonného rámca § 142 OSP, ktorý v prípade čiastočne úspešného účastníka sporu upravuje nepriznanie náhrady trov konania žiadnemu z účastníkov podľa odseku 2 tohto ustanovenia ako možnú alternatívu rozhodnutia. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že k zastaveniu konania v časti, v ktorej boli sťažovatelia neúspešní, došlo krátko po začatí konania, kým k rozhodnutiu v časti, v ktorej boli sťažovatelia úspešní, došlo až po jedenástich rokoch. Aj posúdenie tejto okolnosti v súvislosti s aplikáciou § 142 ods. 2 OSP je plne v kompetencii všeobecných súdov, ktoré svoje závery podľa názoru ústavného súdu odôvodnili ústavne akceptovateľným spôsobom.

Ústavný súd hodnotil napadnuté uznesenie podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, keďže rozhodoval v čase do 30. júna 2016. Ústavný súd nad rámec veci poukazuje na to, že 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

S prihliadnutím na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s namietaným porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil ani možnosť vysloviť porušenie tohto základného práva sťažovateľov po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovatelia v súvislosti s porušením ich základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy v sťažnosti uvádzajú, že ako spotrebitelia „využili svoje právo, dané čl. 47 ods. 2 Ústavy SR na právnu pomoc, lebo samostatne sa nedokázali... ubrániť a preto majú nárok na tieto trovy...“. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy sťažovatelia svoju sťažnosť neodôvodnili a ústavný súd nezistil relevantné skutočnosti k namietanému porušeniu ani z obsahu napadnutého uznesenia. Vzhľadom na to, že ani z odôvodnenia sťažnosti a ani z napadnutého uznesenia nevyplývajú okolnosti, ktoré by mohli byť v príčinnej súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 2 ústavy, je sťažnosť zjavne neopodstatnená aj v tejto časti, a preto ju ústavný súd z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

V súvislosti s porušením práv sťažovateľov podľa čl. 14 dohovoru sťažovatelia uviedli, že krajský súd napadnutým uznesením „porušil zákaz diskriminácie..., lebo všeobecné súdy poskytujú zvýšenú ochranu spotrebiteľov, zatiaľ čo uznesením o trovách konania a jeho potvrdením porušovateľom boli naopak sťažovatelia ako spotrebitelia

potrestaní...“. Sťažovatelia vyjadrujú svoj nesúhlas s právnym názorom krajského súdu a v odlišnom právnom názore krajského súdu vidia porušenie zákazu diskriminácie. Ústavný súd svojou rozhodovacou činnosťou ustálil, že nesúhlas sťažovateľov s právnym názorom všeobecného súdu nie je dôvodom na vyslovenie porušenia označeného základného práva. Absencia relevantnej argumentácia sťažovateľov a neexistencia súvislosti medzi namietaným porušením zákazu diskriminácie a napadnutým uznesením viedla aj v tejto časti k odmietnutiu sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľov ako celok odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júla 2016